

eiusque filios, de inhibendâ largitate; relata à Clariss. Marq. Frehero, *tr. d. re numar. ad fin. lib. 1. fol. 25.* ubi inter cætera ita ait: Si largitio immoderata servanda profuderit, opum defectibilitas nullo vetustatis more poterit iam necessitatibus subvenire. Quamobrem Patrum nobis est paulisper providentia referenda, quàm in rebus egenis habuerint, vel quæ nunc in tanta facultatum licentia videatur. Afflicta Paupertas, in varios scelerum conatus accensa, nullam reverentiam Iuris aut pietatis affectum præ oculis habens, vindictam suam malis artibus commendavit. Erit igitur curæ Prudentiæ tuæ, Optime Imperator, repressâ largitate, & Collatori prospicere, & in posterum Nominis tui gloriam propagare, &c.

1. Omnium administrationis domesticæ generum commune est, ut in primis consideretur, ne impendia fructibus sint majora. *Aristot. lib. 2. Oeconom. à princ.* Eo, itaque, quod ait Johan. Mariana, 3. *d. Inst. Reg. cap. 7.* Principis curæ referantur, ut supervacaneis sumptibus detractis, modus vectigalibus sit. Et quod frugales homines præcipere solent, in procurandâ re familiari, cogitare diligenter; ut expensæ publicæ, si non minores, certè Regio censu majores non sint: unde cogatur versuram facere, auctoque indies fœnore, effundere Imperii opes. Magna & prima cura esse debet, ut sumptus singuli, facultati, & copiæ sint exæquati; ratio Vectigalium, & erogandi necessitas inter se congruant: ne si modum excedant, Respublica majoribus malis implicetur. Si majores multò Vectigalibus Regii sumptus diu erunt, haut dubia pestis consequetur; nova indies tributa imperandi necessitate, aures Provincialium obsurdescent, animique exacerbabuntur.

2. Hic